

Χριστός ο Βασιλεύς της ζωής – Κυριακή ΙΒ΄ Λουκά.

Αρχιμανδρίτης Δωρόθεος Τζεβελέκας (†)

«Ιησού, επιστάτα, ελέησον ημάς».

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Η ευαγγελική διήγηση περί των δέκα λεπρών αναδεικνύει την δύναμη της προσευχής εν ταπεινώσει αλλά και την αχαριστία προς τον Θεό. Οι δέκα λεπροί καθαρίστηκαν από την ασθένειά τους κατόπιν της ικεσίας τους αλλά μόνο ο ένας επέστρεψε να δοξάσει τον Θεό.

Η φθορά και ο θάνατος είναι συνέπειες της πτώσεως του ανθρώπου εκ του Παραδείσου. Η θαυματουργή ίασις παραπέμπει στην μέλλουσα ζωή όπου δεν υπάρχει ασθένεια ή θάνατος, παράλληλα δε, αναγνωρίζει στο πρόσωπο του Χριστού τον Βασιλέα της ζωής. Η ζωή δεν είναι μια κατάσταση της ύλης αλλά ένα πρόσωπο, ο Χριστός («Εγώ ειμί η ζωή»).

Ο άνθρωπος που έχει αληθινή πίστη προσεύχεται στον Θεό έχοντας επίγνωση ότι ο Θεός είναι «ο ων», δηλαδή αυτός που υπάρχει αφ' εαυτού του, ο αυθύπαρκτος. Όλα τα άλλα: οι άνθρωποι, οι άγγελοι, η έμβια φύση,

όλη η κτίση λαμβάνουν την ύπαρξή τους από τον όντως όντα Θεό. Ο Θεός απεφάσισε να μας φέρει εκ του μη όντος, από την ανυπαρξία δηλαδή, στο είναι, στην κατάσταση της ύπαρξης.

Πρέπει, λοιπόν, να ενωθούμε με την αληθινή ζωή, τον Χριστό, προκειμένου να ζήσουμε αιώνια. Η ένωση αυτή γίνεται μόνο στην Εκκλησία που ίδρυσε ο ίδιος ο Χριστός με το αίμα του, και είναι το σώμα του, αυτός δε είναι η κεφαλή.

Στην διάρκεια της πνευματικής του πορείας ο άνθρωπος βαθμηδόν αγαπά τον Θεό, δεν τον φοβάται («η τελεία αγάπη έξω βάλλει τον φόβον» Α΄ Ιω. 4:17), ούτε θέλει να έχει όφελος από την σχέση μαζί του, ακόμη κι αν αυτό είναι ο Παράδεισος. Ο άνθρωπος που αγαπά τον Θεό ποθεί τον Θεό, η αγάπη του είναι ανιδιοτελής, ο έρωτάς του είναι ο θείος έρωσ. Ανταποκρίνεται, λοιπόν, ο άνθρωπος στον «μανικό έρωτα» (κατά τον Άγιο Νείλο Καβάσιλα) του Θεού προς το πλάσμα του.

Η σχέση μας με τον Θεό είναι τελικά σχέση αγάπης και δεν μπορούσε να είναι διαφορετικά εφόσον ο Θεός είναι αγάπη. **Ήλθαμε από την ανυπαρξία στην ύπαρξη προκειμένου να αγαπήσουμε κι αν αποτύχουμε και κολασθούμε είναι επειδή αποτύχαμε να αγαπήσουμε.**

Στη περίπτωση των δέκα λεπρών παρατηρούμε ότι η ανίατη (εκείνη την εποχή) ασθένεια τους ωθεί να προσευχηθούν με πίστη («Ιησού επιστάτα») και ταπείνωση («ελέησον ημάς»). Η ικεσία τους δεν είναι άλλη από τη «ευχή», την νοερά προσευχή «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον ημάς». Η προσευχή αυτή αναγνωρίζει τον Ιησού ως «Κύριο» και ικετεύει το έλεός του. Έλεος ζητά αυτός που δεν έχει πια στήριγμα στις προσωπικές του δυνάμεις, γιατί ξέρει ότι δεν επαρκούν, και σαν ζητιάνος ζητά ελεημοσύνη. Αυτό άλλωστε είναι το όφελος που προσφέρει στην ψυχή η ασθένεια, ειδικά η ανίατη: την ταπείνωση.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία επαναλαμβάνει ξανά και ξανά στις ακολουθίες της αυτή την σχεδόν θρηνώδη δέηση, το «Κύριε ελέησον». Είναι η προσευχή

του απελπισμένου από τον εαυτό του ανθρώπου που έχοντας συναίσθηση της αμαρτωλότητάς του αλλά και του Θεού ελέους δέεται: Κύριε ελέησον.

Από τους δέκα λεπρούς οι εννέα χρησιμοποίησαν τον Θεό και τον ξέχασαν. Δεν αγαπούσαν τον Θεό αλλά τον χρησιμοποίησαν για το όφελός τους και δεν επέστρεψαν, όχι για να τον ευχαριστήσουν αλλά, κατά το Ευαγγέλιο, για να τον δοξάσουν. Ήταν επειδή η αγάπη τους για τον Θεό ήταν λειψή. Αγαπούσαν τον εαυτό τους κατ' εξοχήν και υπήρχε λίγος χώρος στην καρδιά τους για τον Θεό και ίσως τον συνάνθρωπο. Παρ' όλα αυτά ο Χριστός τους γιάτρεψε.

Η βαθειά σχέση του ανθρώπου με το Θεό τον ωθεί να αναπέμπει δοξολογίες και ύμνους ευχαριστίας. Η δοξολογία είναι γνώρισμα της φλεγόμενης από θείο έρωτα καρδιάς που δεν προσπαθεί να προσθέσει κάτι στον Θεό (ο οποίος είναι τέλειος, ανενδεής και δεν υπόκειται σε αναγκαιότητα), αλλά λυτρώνει την ίδια την δοξολογούσα ψυχή.

Δεν είναι χωρίς σημασία ότι η κεντρική προσευχή της Εκκλησίας είναι η Θεία Ευχαριστία. Τι άλλο μπορεί να ψελλίσει η ψυχή τού κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση πλάσματος, που έχει όμως την δυνατότητα να θεωθεί, προς τον Δημιουργό παρά μόνο: «Ευχαριστώ»; Άλλωστε αυτό είναι μια πράξη αγάπης του ανθρώπου στην πορεία του να ενωθεί με τον Θεό, μια εισαγωγή προς αυτό στο οποίο κατατείνει και ποθεί να ζήσει: την ατμόσφαιρα της τελείας αγάπης που είναι η σχέση των τριών Προσώπων της Αγίας Τριάδας, Πατέρα, Υιού και Αγίου Πνεύματος.

Από το βιβλίο: Αρχιμανδρίτου Δωροθέου Τζεβελέκα, ΔΙΗΓΗΣΟΜΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΣΟΥ (η αγάπη του Θεού στα κυριακάτικα Ευαγγέλια). Θεσσαλονίκη 2015.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>